

at kunne tillægge Invalider Efterbetaling af Invalideforsørgelse. Denne Hensigt, der ligger til Grund for Forslaget, er utvivlsomt for saa vidt berettiget, som det er en Bøi, ad hvilken ogsaa Regjeringen vil medvirke til, at man kan opretholde den Praxis, som man nu med Enighed mellem Regjeringen og Rigsdagen har fulgt i en længere Aarrække. Jeg skal ikke her komme ind paa at kritisiere de saaldne Domme, ikke heller udtale mig om, hvorvidt det kan antages at have været Lovgivningens Mening at hjemle en saadan Efterbetalingsret, og ikke heller om man kan sige, at der i Sagens Natur er Noget, der taler for Slikt. Jeg skal ganske forbigaa disse Spørgsmaal, idet vi her ere stillede overfor det Valg, enten i Enighed med Administrationen at opretholde og videre udbille den humane Fremgangsmaade overfor Invaliderne, som man hidtil har fulgt, eller om man vil foretrække skarpt at opretholde det Petskrav, som nogle af Invaliderne ville komme til at miste ifølge dette Lovforslag. Udvalget har ikke været i synderlig Tvivl om, at naar Valget stillede sig saaledes, maatte man foretrække at opnaa det bedst mulige praktiske Resultat hellere end at opretholde en vis bestemt theoretisk Opfattelse. Man er altsaa gaaet ind paa den Hovedbestemmelse i Loven, som her-efter affikterer Domstolene fra at kunne tilkjende Efterbetaling af Invalideforsørgelse, men man har dog troet her i Reglen at burde gjøre en Undtagelse. Det er nemlig vistnok Alle enige om — og man vil ogsaa se det godtgjort af de Tal, som ere meddelte fra Invalidebestyrelsen og optagne i Betænkningen, og som omfatte de tidligere inddragne Invalideforsørgelser — at der i en Periode i Slutningen af Trederne og i Begyndelsen af Halvfjerdserne var en Tilbøielighed fra Invalideforsørgelsens Side, der forjaavidt støttedes af Administrationen i det Hele, til at gaa meget strengt til Værks overfor Invaliderne. Man vil erindre, at Invalidebestyrelsen paa den angivne Tid foretog en Slags Mazzia hele Landet over til Undersøgelse af Invaliderne, og som Følge deraf inddrog et betydeligt Antal af saadanne Forsørgelser. Ikke mindre end 138 Invalideforsørgelser bleve i disse Aar strøgne. Af disse er imidlertid i de senere Aar en Del atter bleven gjenbevilget, men endnu er der 109, som i den Periode bleve inddragne, og som ere inddragne den Dag i Dag. Naar man altsaa er enig om, at der turde være Anledning til at antage, at man er gaaet for strengt frem mod flere af de her omhandlede Invalider, saa vil der paa dette Punkt være god Grund til at fore-

tage en Indskrænkning i den almindelige Regel, at Domstolene ikke skulle kunne tilkjende Efterbetaling og Invalideforsørgelse. Hvis der blandt disse 109, som det dreier sig om, er Noget, der ville kunne godtgjøre, at man i sin Tid, i Slutningen af Trederne eller i Begyndelsen af Halvfjerdserne, har begaaet Uret imod dem, ville de endnu efter den Bestemmelse, som er foreslaaet i Endringsforslaget under Nr. 5, kunne bevare deres Ret til at gaa til Domstolene og ved Hjælp af Dom faae tilkjendt Invalideforsørgelse for i alt Fald en Del af de tilbagelagte Aar, nemlig saa langt tilbage, som deres første Andragende bestemmer. Man er nemlig her gaaet ud fra, at længere tilbage vil der næppe være Grund til at gaa, thi hvor der ingen Klage er, er der ingen Sag, og om alle de Invalider, som i sin Tid ikke have klaget over Inddragelsen, maa man som Regel forudsætte, at de have fundet Inddragelsen berettiget og ikke paa nogen Maade vilde kunne gjøre Regning paa at kunne faae tilkjendt nogen Efterbetaling. Denne Indskrænkning i Lovforslagets Hovedregel skal jeg derfor paa Udvalgets Begne anbefale. Naar man dertil har føiet en Bestemmelse om, at tidligere Invalider, hvis Invalideforsørgelse er bleven inddraget eller nedsat, nemlig fra en højere til en lavere Afdeling, skulle i paa-gældende Tilfælde meddeles fri Proces, tror jeg, at man fra Statens Side har stillet sig saa human overfor disse her omhandlede Invalider, som det er muligt. Men jeg skal dog dertil føie, at naar Hovedhensigten med Lovforslaget fra Regjeringens Side har været og fra Udvalgets Side, idet det tiltræder Lovforslaget, er at støtte og fastholde den humane Praxis i Bedømmelsen af Spørgsmaalet om Invalideforsørgelsen, har man dog ønsket i den Henseende at gaa et Skridt videre. For det Første har man nemlig ønsket at gjøre denne Praxis uafhængig af den enkelte Finansminister — en Finansminister kan jo stifte, og muligen vil en anden Praxis saa blive gjort gjældende — og derfor søgt at finde og fastslaa et Udtryk for denne humane Behandlingsmaade af Invaliderne i Lovsform. Den Form, man har ønsket benyttet, er redigeret i Endringsforslaget under Nr. 6 om en ny § 5. Den gaar nemlig med Hensyn til Villighed i Bedømmelsen unegtelig meget vidt, idet der kun opstilles som Betingelse for at kunne blive tilstaaet Invalideforsørgelse, at Indskrænkningen i Erhvervsevnen muligen kan hidrøre fra Slæde, paadrægen i Militærtjeneste. Det Udtryk, der er benyttet, er, „at man ikke kan benegte Muligheden for, at Indskrænkninger i deres Erhvervsevne kan hidrøre fra